

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ὁκτωβρίου τριάντα
καὶ πολέμων συμδάντα.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουινιά

Ἐξακόσα κι' ὀγδόντα,
ξεπεσοῦρα 'στὰ φόντα.

Σύγκρουσις τοῦ πλανήτου
μὲ τὴν οὐρὰν κομήτου.

Ὁ Φασουλῆς ἱλιγγίων περιπατεῖ καὶ μόνος
'στὴ λείψανα τῆς μιαρᾶς κοιλάδος τοῦ κλαυθμῶνος).

Χριστέ καὶ Παναγία μου!...πολλαῖς φοραῖς ἐγράφη
μὲ τὴν γῆν θά συγκρουσθῇ διάπυρος κομήτης...
Ὁ Φάλλμπ λοιπὸν ἀλήθεψε κι' ὁ κόσμος κατεστράφη
καὶ ἐπὶ δρας τὰ σύμπαντα καταστροφῆς φρενίτις.

Νὰ τὰ συντρίμματα τῆς γῆς
καὶ μόνος ἐπὶ τούτων
ἕνας παράφρων ἐναγῆς
γελῶν καέντα πλούτον.

Νάτος ὁ ψεύτης ὁ ντουινιάς,
ὁ μακελλάρης, ὁ φονιάς,
καὶ πέρα μιά φωτιά τὰ 'σθαικά του 'πέρασε,
κι' ὅλα ξυνὰ τὰ 'ξέρασε.

Νάτος ὁ ψεύτης ὁ ντουινιάς, νάτος ὁ κακομοίρης,
εἶναι νὰ τὸν οἰκτείρης.
Ἐπὶ τῆς γῆς ἐψήθησαν οἱ φλογεροὶ τοῦ πόθοι
καὶ μῆτε κἄν ὁ Περικλῆς ὁ βλάμης διεσώθη,
καὶ τοῦ νὰ φιλοσοφῶ, μαζί του νὰ λιμάρω,
πᾶν κι' ἐκεῖνος ὁ χαλᾶς,
κι' οὐτ' ἔμειν' ἕνας ναργιλῆς
καὶ 'στὰ συντρίμματα τοῦ κόσμου νὰ φουμάρω.

Ὁ πύρικαυστος ἡ γῆ τῆς πλάνης καὶ τοῦ ὅλου,
πᾶν κατὰ διαβόλου.
Κομήτου πῦρ τὴν πυρπολεῖ
καὶ δὲν ἀκούεται βιολὶ,
μῆτε Ρωμηοῦ λαγοῦτο,
τί ξαφνικὸ καὶ τοῦτο.

Ἰδοὺ πυρίκαυστος ἡ γῆ
μέσα σὲ χάος αἶρεται,
τώρα περίτρομος σιγῇ
'στὸ σύμπαν περιφέρεται.

Πᾶνε μεγαλειότητες, κορδῶματα γελοῖα,
καὶ τόσα μεγαλεῖα.

Πᾶνε πολέμων τρόπαια, πᾶνε κι' εἰρήνης κλάδοι,
ἐσώθηκαν τὰ χωράτα
κι' ὅλα 'γινήκανε ψητὰ
καὶ στάζουν λίπος βρωμερόν καὶ βούτυρο καὶ λάδι.

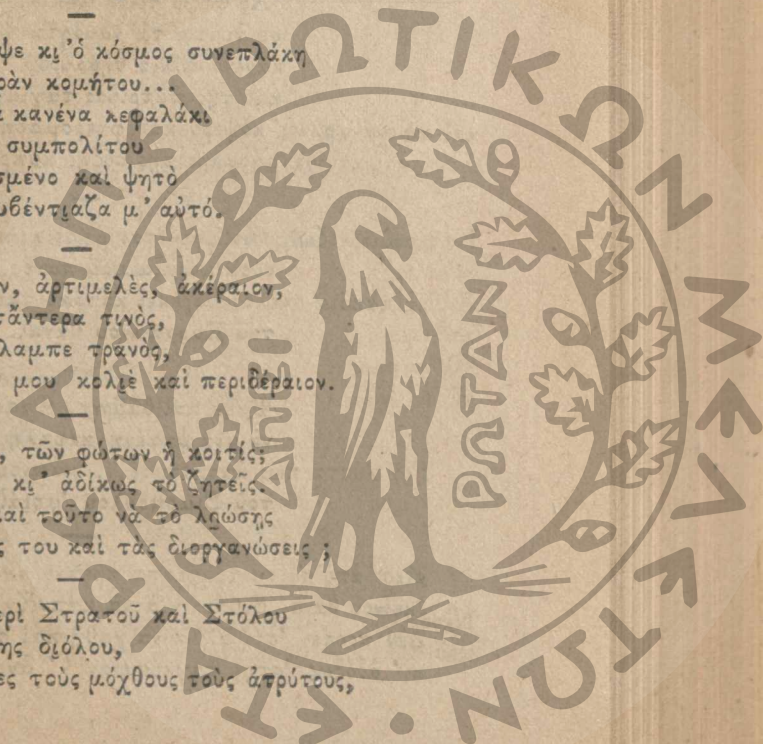
Θεέ μου! τί καταστροφῆς ἀνέλπιστος μανία!
πᾶν τῶν μικρῶν τὰ καύκαλα καὶ τὰ σοφὰ κρανία,
κι' ἐγὼ μονάχος κι' ἔρημος 'στὴ σκόνῃ των ἀπάνω
τί διὰ βολο νὰ κάνω;
Δὲν ἔμειν' ἕνας καφρηνὲς 'στῆς συμφορᾶς τὴν μπόρα
γιὰ νὰ περνῶ τὴν ὥρα.

Λοιπὸν ὁ Φάλλμπ ἀλήθεψε κι' ὁ κόσμος συνεπλάκη
μὲ τὴν οὐρὰν κομήτου...
τοῦλάχιστον ἂν εὑρίσκα κανένα κεφαλάκι
συγχρόνου συμπολίτου
καβουρντισμένο καὶ ψητὸ
γιὰ νὰ κουβέντιαζα μ' αὐτό.

Μὰ τίποτα δὲν μένει ζῶν, ἀρτιμελὲς, ἀκέραιον,
καὶ μῆτε τᾶντερα τινός,
ὅπου κατέλαμπε τρανός,
νὰ τᾶβαζα 'στὸν σβέρκο μου κολεῖ καὶ περιδέραιον.

Ποῦ νᾶναι τὸ Ρωμαῖκο, τῶν φῶτων ἡ κοίτις;
πᾶν κι' ἐκεῖνο, 'κάηκε, κι' ἀδίκως τὸ ζητεῖς.
Γιατί, κομήτη πύρινε, καὶ τοῦτο νὰ τὸ λῶσῃς
μὲς 'στὰς μεταρρυθμίσεις του καὶ τὰς διοργανώσεις;

Πῶς τόσα νομοσχέδια περὶ Στρατοῦ καὶ Στόλου
δὲν ἐλυπήθης διόλου,
ἀλλ' ἀνοικτήρων ἔκαυσες τοὺς μόχθους τοὺς ἀπύρους,

σχεδίων στίβας θαυμαστάς,
και τόσους μεταρρυθμιστάς
ἐκ παννυχίων σκέψεων κι' ἰδρώτων περιρρύτους;

Γιατί, κομήτη πύρινε, κι' ἐδῶ νὰ ξεθυμάνης;
γιατί μὲς 'στ' ἄλλα τᾶδικα καὶ τοῦτο νὰ τὸ κάνης;
Καὶ τᾶχατε τί θᾶχανες, κομήτη φαρμασόνε,
ἂν ἔκαies τὴν ἄλλην γῆν
μὲς 'στοῦ θυμοῦ σου τὴν ὀργήν,
κι' ἄφινες μόνο τοὺς Ρωμηοὺς τὸ Κεντρικὸ νὰ τρῶνε;

Καὶ δὲν μᾶς φθάνει τάχα,
μωρὲ κομήτη χάχα,
ποῦ καιομένη κάμινος ἡ Ρωμηοσύνη λέγεται
καὶ 'μέρα νύκτα φλέγεται,
ἀλλ' ἀριθάρισες καὶ σὺ 'στὴν πλάσιν τῶν πυρῶν
μὲ τὴν πυρίνην τὴν οὐρανὸν
πυρὰν ν' ἀνάψης 'στὴν πυρὰν
κι' ἀτμούς νὰ κάνης τοὺς ἀτμούς κρανίων φλογερῶν;

* Ἄν εἴξευρες πῶς ἔκανες μεγάλην κευταμάρα
καὶ μία σαχλαμάρα
νὰ κατακαύσης τρομερὸς
καὶ τὸ καμίνι τοῦ πυρὸς
θάλλαζες δρόμο σίγουρα καὶ θὰ 'τραβοῦσες πέρα
'στὸν ἄπειρον αἰθέρα.

Κόπος χαμένος κι' ἄδικος 'στοὺς κόπους τοὺς χαμένους
νὰ πυρπολῆς πυρπολητάς, νὰ φλέγῃς φλεγόμενους.
Αὐτοὶ καὶ δίχως νὰ καοῦν ἀπὸ κομήτου σώμα
ἐκαίοντο μονάχοι τῶν μὲ πῦρ ἀπαύστου μάχης,
κι' ἐπυρπολεῖτο διαρκῶς τὸ σκοτισμένον χῶμα
καὶ τὸ μῆαλό τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ μῆαλό τῆς ράχης.

Τί κρίμα μέσα 'στὸ μὴδὲν ἓνα μὴδὲν νὰ μείνῃ
τοῦ κόσμου τὸ καμίνι,
αὐτὸς ὁ κεντρικὸς πυρὴν
τῆς αἰωνίας δράσεως,
κι' ἡ καλλικέλαδος Σειρὴν
ὀγκανίζουσης πλάσεως.

* Ἄς ψάξω τώρα μήπως 'βρῶ
σὲ τοῦτα τὰ ναυάγια
κανένα δόλιο θησαυρὸ
καὶ τῆς πατρίδος τᾶγια,
κανένα κρᾶνος καψερὸ καὶ πτερομαδημένο,
ἢ καὶ κανένα μάρμαρο τῆς δόξης κοπρισμένο.

Καμμιάς ζωῆς δὲν φαίνεται μὴδὲ κινεῖται μόνον,
τόσα κορμιά ποῦ πάνε;
μὰ κάποιος σκέλος παρεκὶ κατάκειται πελώριον,
τοῦ Καραπάνου θᾶναι.

Ψάξε καὶ θᾶχες, Φασουλῆ,
νὰ μιὰ ψημένη κεφαλὴ.
Γιὰ κύττα πῶς κατήντησε... καπνοὺς ἀκόμη βγάζει,
τοῦ Σιμπούλου 'μοιάζει.

Μὲς 'ἀπὸ τὰ συντρίμματα πρέπει νὰ τὴν γλυτώσω,
ἐκείνου θᾶναι βέβαια γιὰ νὰ καπνίζῃ τόσο.
Δὲν πρέπει 'στ' ἄλλα νὰ χαθῇ καὶ τοῦτο τὸ κειμήλιον
κι' ἀδόξως 'στὴν παγκόσμιον ν' ἀναλυθῇ πυρὰν,

κι' ἂν νέον, δὲ μὴ γένοιτο, γενῇ Ρωμηῶν βασιλεῖον
νὰ τόχῃ δι' ἀνάμνησιν καὶ θήκην ἱεράν.

Πῶς καπνίζει τὸ κεφάλι
τοῦ σταμύλου, τοῦ 'ξυπνοῦ!...
τοῦτο 'ζήτησε νὰ βγάλῃ
μονοπώλιον καπνοῦ.

* Ἐξητμίσθης παρ' ἐλπίδα τοῦ φωστήρος μας ἐκείνου
κεφαλᾶκι σεβαστό,
καὶ καπνοὶ μονοπωλίων καὶ καπνοὶ πυρᾶς παγκοίνου
σ' ἔχουν κάνει καπνιστό.

Νάτην ἡ φιλάττη κάρα, ποῦ κατέπληττε τοὺς πρώτους,
καὶ μονάχῃ τῆς αὐτῆς
φόρον ἔβαλε σὲ μούργους καὶ σὲ σκύλους ἀδεσπότες,
ποῦ δὲν εἶχαν Βουλευτὴ.

Νὰ μιὰ μύτη παραπέρα... φαίνεται τοῦ Κόντη νᾶναι...
τώρα πιά δὲν τὸν ζαλίζουν τὰ κοράκια ποῦ πεινᾶνε.
Ὡ πεφιλημένε Κόντε,
πῶς ἐπῆγαν ὅλ' ἁμόντες;
Ποῦσαι τώρα τοὺς Νομάρχας τῶν νομῶν νὰ διορίσης;
ποῦ τοῦ κράτους διαιρέσεις, σιδηρόδρομοι Λαρίσης,
ποῦ θὰ 'μπαίναμε σὲ τούτους καὶ θὰ 'φθάναμε 'στὴν Πάρι
ποῦ Γεωργιάδης τώρα κι' ἑταιρία Μπατινιόλη;

Ποῦ πρὸς κορεσμόν τοῦ πλήθους
τὰ νερά τῆς Στυμφαλίας,
τὰ νερά τοῦ Κηφισσοῦ,
κατακλύζοντα μὲ λίθους
τὸ ρημάδι τῆς εὐκλείας
καὶ μὲ ψήγματα χρυσοῦ;

Ταῦτα πάντα παρακαίρως
λαῦρος ἔκαυσε κομήτης,
καὶ δὲν μένει παρὰ μέρος
τῆς ἐπαφροδίτου μύτης.

Ψάχνε, Φασουλῆ ζευζέκη...
νὰ κι' ἓνα μονόκλ παρέκει...
δίχως ἄλλο τοῦτο θᾶναι τοῦ Μινίστρου τοῦ Ρωμανοῦ,
ποῦ μπομπάρδιζε μὲ νόταις τὸ Ντιβάνι τοῦ Σουλτάνου,
καὶ 'στὴν Πόλιν σοῦρτα φέρτα μὲ συμβάσεις ὁ Στεφάνου,
κι' ἡ φωνὴ τοῦ Δημοσθένους
ἐπὶ βράχων ἀπορρώγων
διελάλει πλήρης σθένους
τὸν περὶ στεφάνου λόγον.

Νὰ συντρίμματα Ναυστάθμων καὶ μεγάλων νεωσείων,
νὰ μιὰ τρίχ' ἀπὸ τὸ μοῦσι τοῦ Βουδούρη τῶν Ναυτίλων.
Δὲν ἐπρόφθασε τὴν Ὑδρα, τὸν Μισαούλη, τὰ Ψαρρά,
'στῶν συμμάχων Ἰαπώνων νὰ τὰ στείλῃ τὰ νερά,
νὰ χαροῦν κι' οἱ Γεωργιάνοι
καὶ νὰ κάνῃ κι' ὁ Μικάδης
προσφωνήσεις καὶ τραπέζι
'στοὺς ναυμάχους τῆς Ἑλλάδος.

Μήτε μοῖρα γυμνασίων καὶ γιὰ κάρβουνα σεκλέτια,
καὶ τῶν Γάλλων τῶν Φουρνιέδων τὰ τρικούδερα ζεαφίνα,
καὶ ζακούσκαις καὶ σαμπάναις, ποῦ δὲν 'κόστισαν 'στὴν
ὅλα τᾶκαψε κομήτης καὶ σοῦ τᾶδγαλε ξυνά.

Ψάχνε, Φασουλῆ, καὶ θᾶχες, μὴν ἱλιγγιάς, μὴν τρέμης,
τοῦ καπνοῦ θὰ καπνίζῃ κι' ὁ Καραπάνος κι' ἡ Θέμις,
κι' ὁ Θανάσης Εὐταξίας, τῶν γραμμάτων ἡ κρηπίς,
ὁ βασιλεὺς τῶν ρασσοφόρων, τῶν δασκάλων ἡ κοπίς.
Κάπνισαν τὰ σχέδιά του τᾶγραπτα καὶ τὰ γραπτά
μὲ πᾶτερν θεοφόρων φαρδομάνικα σεπτὰ.

Καὶ καρδιά ραγίζεται καθουρδιστοὺς νὰ βλέπῃ
τοὺς ζεμνήστους σκαπανεῖς τοσαύτης εὐπραγίας...
δὲν πρόφθασε, Θανάση μου, νὰ βάλῃς τὸν Γαζέπη
'στὴν ἔδραν τὴν περίπυστον τῆς ὀφθαλμολογίας.

Ποῦ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τῶν σοφῶν τὰ σμήνη;
καὶ τοῦτο, 'κάηκε σὰν φλογερὸ καμίνι,
καὶ δὲν ἀκούονται ξυλιαῖς
καὶ δὲν βροντοῦνε πιστολιαῖς.

Πῶς ἐξητμίσθη τῶν Μουσῶν τὸ πάνσεπτον φυτώριον;
ποῦ τὸ πείδιον σήμερα ματσουκίων ἀγώνων;
ἐλπίω καπνὸν τὸν Κοραῆν, τὸν Ρήγαν, τὸν Γρηγόριον,
καὶ τὸν Καραπάνον καὶ τοὺς ἄλλους μετὰ τῶν ἀπογόνων.

Μὰ τί βλέπω!... κάποιος χέρι μέσα 'στοὺς πυρὸς... ἰδοὺ το...
'πάνω χέρι, κάτω χέρι, τίνος νᾶναι τάχα τοῦτο;

Σ' ἀνεγνώρισα χεράκι
τοῦ νταῆ τοῦ Θεωδώρακη.

Κεραυνούς ἐσφυρηλάτεις καὶ πολλὰς φορὰς ἐκόπης,
ὅμως πάντα κολλημένο
καὶ σφιχτὰ σφιχτὰ δεμένο
συνεκλόνιζες τὰ κράτη τῆς Ἀνατολῆς κι' Ἑυρώπης.

Σὺ τὰ δόρατα, τὰ τόξα, τὰς μαχαίρας καὶ τὰ ξίφη
τᾶχα ἐπὶ γὰρ παιχνίδια,
κι' ἀναβαν τῶν πολεμάρχων τὰ δαιμονιώντα στήθη,
λές καὶ νᾶταξ ροκανίδια.

Σὺ διάπυρος κομήτης σὰν κι' ἐκείνον τούρανου,
κι' ἀσπασάς τὸ λεπίδι
ἔκανες καὶ τὸν Λεβίδη
νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὰ κάστρα καὶ μὲ τὸ Καραμπουρνό.

Τί νὰ γίνῃ καὶ τοῦτος, ὁ τὸν τρέμον διασπείρων;
πάει κι' ὁ Καραμπουρνιέρης κι' οἱ ναυμάχοι τῶν ἀγύρων.
Ἄχ! ἂς εὐρίσκα, Θεέ μου, μὲς 'στὴν πλάσιν τὴν νεκρὰν
κι' ἓνα μέλος τοῦ Λεβίδου πρὸς ἀνάμνησιν μικράν.

Πάει κάθε ποντοπόρος
φλέγων με δαυλους πυρίνους
στίβας βρώμης και σανού,
ἀπετέφρωσε προώρως
τούς κομήτας τούς γηίνους
ὁ κομήτης τούρανοῦ.

Μόνος ἐγὼ στήν ἄβυσσον γυρεύω σάν ἀγρίμι
τοῦ Ράλλη τὸ χρυσὸ μαλλί, τὴν γλῶσσαν τοῦ Ζιήμη,
τοῦ Λεωνίδα τὸ κρυφὸ κι' αἰνιγματῶδες κόμμα,
τοῦ Δὸν Σκουλούδη τὴν σεπτὴν ἐκείνην γενειάδα,
νὰ τὴν κολλήσω μιὰ χαρὰ 'στὸ μοῦτρο μου με γόμα,
καὶ Πατριάρχης νὰ γενῶ 'στὴν ἔρημον κοιλάδα.

Ἐχάθησαν κι' ὄρνια καὶ πουλιά...
'ὄρισκε κεφάλια, Φασουλῆ,
ποῦ τόσων 'κούρεψαν μαλλιά,
πλὴν ἔεν τούς ἔμεινε μαλλί.

Κατάραν σκουῖζε τρομερὰν
κι' ὡς Φάουστ τρέχε βλασφημῶν
τὴν ἀλιτήριον πυρὰν
καὶ πάντα τῆς ζωῆς χυμόν.

Τῆς Ρωμηοσύνης θρήνησε τὸν κάθε Κυβερνήτη,
ποῦ 'λέρωνε χαρτιά,
'ὄρισκε κι' ὀβίδες ἀδεϊαναίς, ποῦ καὶ με τὸν κομήτη
δὲν 'πήρανε φωτιά.

Λοιπὸν τοιοῦτον τῶν Ρωμηῶν τὸ πεπρωμένον ἦτο;
λοιπὸν ἀδίκως 'εἰγάσαμε τὸν σέβρο μας 'στὰ ζήτω;
λοιπὸν ἀδίκως ἀνάβαν τοῦ νοῦ μας τὰ καντύλια;
λοιπὸν ἀδίκως 'στείλαμε τούς στόλους 'στὴν Μαρσίλια;

Λοιπὸν ἀδίκως 'κάναμε τὸν κόσμο τὸν ἰνφάμε
μανιακὸν Φιλέλληνα;
λοιπὸν ἀδίκως 'τρέχαμε 'στὸ Κεντρικὸ νὰ φᾶμε
χαρτοῦτσα με νικέλινα;

Λοιπὸν ἀδίκως ἔβραζε σὲ μπόμπαις καὶ φουνέλα
ἡ Ρωμηοσύνη 'ὡς δύστυχῃ νὰ σώσῃ τὴν τιμὴ τῆς;
λοιπὸν ἀδίκως προκοπαῖς 'γεννοῦσε σάν κουνέλα,
γιὰ νὰ περάσῃ βιχστικὸς μακρὺς ψωροκομήτης
καὶ νὰ τὴν ψήσῃ 'στὸ λεφτὸ καὶ νὰ τὴν κἀνῃ ληῶμα
χωρὶς ὁσμῆς Ρωμαϊκῆς ν' ἀφήσῃ 'λίγη βρώμα;

**Ὁ Περικλέτος θάβανει
κι' ὁ Φασουλῆς τὰ χάνει.**

Φ. — Βρὲ Περικλίτο μασκαρᾶ,
πῶς σῶς ἀριθάρσιες;
με τοῦ κομήτη τὴν οὐρὰ
καὶ σὺ δὲν ἐτραχάρσιες;

Π. — Μὴν τὰ 'ρωτᾷς πῶς 'γλύτωσα 'στὸ χάος τῶν κλαυθμῶ-
ν, ὡς τέρψις κι' εὐφροσύνη!...
πλὴν μάθ' ἐκ τῆς καταστροφῆς πῶς διεσώθην μόνον
ἡ νέα Ρωμηοσύνη.

Φ. — Βρὲ τί μοῦ λές;

Π. — Λόγον τιμῆς... 'στοῦ χαλασμοῦ τούς βρόντους
ἠκούσθη βροντερὰ φωνὴ κι' ἀπὸ ξηρὰς καὶ πόντους:
«Τρίς χαῖρ' Ἑλλάς τρισευτυχῆς καὶ τρισολβία κόρη,
πάλι 'φτηνὰ τὴν 'γλύτωσες, κι' ἐγείρου καὶ γρηγόρει.

«Εἶναι βεβαίως ἐγκλημα, σκληρότης, ἀδικία,
κι' ἀνήκουστος βλακεία
μαζὶ με τούς κοινούς λαούς τῆς ἄλλης ὑψηλίου
μιὰ τέτοια ράτσα νὰ χαθῇ τοιοῦτου μεγαλείου,
ποῦ μὲς 'στοὺς ἄλλους θησαυροὺς ἔχει κι' ἀγώνων Στάλιν
κι' ἀνέκαθεν ἐλέγετο τοῦ κόσμου τὸ Παλλάδιον.

«Δὲν πρέπει νὰ καῖς καὶ σὺ με τὴν καῖσαν πλάσιν
πρὶν νὰ τελειώσουν οἱ Ρωμηοὶ τὴν ἀρξαμένην δρᾶσιν,
πρὶν τῶν μεταρρυθμίσεων νὰ ποτισθοῦν τὸ γάλα,
πρὶν πάρουν 'λίγη προκοπὴ
καὶ πρὶν ξεπλύνουν τὴν 'ντροπὴν
με δεύτερη φευγάλα.

«Δὲν πρέπει νὰ καταστραφῇς,
φαιδρῶν πολέμων θρέμμα,
πρὶν κι' ἐκ δευτέρου νὰ βαφῇς
με παπαρούνας αἷμα,
καὶ πρὶν νὰ πάρουνε φτερά, σπαλέταις καὶ ρεγάλα
ὅσοι δὲν 'προβιβάσθηκαν 'στὴν πρώτη σου φευγάλα.

«Εἴτσι ποῦ λὲς ἐβόησε φωνὴ παρηγορήτρα,
κι' οἱ πατριῶται τῶν Ρωμηῶν, χωρὶς νὰ δώσουν λύτρα,
ἐσώθησαν ἐκ τῆς οὐρᾶς κομήτου καταράτου,
καὶ τώρα με βαρεῖς γλυκεῖς
καὶ σχέδια πολεμικῆς
σὲ καρτεροῦν 'στὸν καφφενὲ νὰ πᾶς τοῦ Ζαχαράτου.

Φ. — Τίς ν' ἀποφύγῃ δύναται θεσπίσματα γραπτὰ;
ἔτσι τὸ πάλ' ἐσώθησαν ἀπὸ πυρὸς καμίνι
καὶ τᾶφθαρτα τὰ σώματα τῶν παιδῶν τῶν ἐπτὰ
κι' ἐτρόμαξαν τὸν Δανιὴλ οἱ λέοντες ἐκεῖνοι.

«Ὡ καιομένη κι' ἄφθαρτος πατρίς Ἑλληνικὴ,
ὦ πανευφρόσυνος χαρὰ,
ποῦ δίνεις ἀετοῦ φτερά
σάν εἶσαι ξαφνικὴ.

Πάλι θὰ 'δῶ τριγύρω μου κάθε μεγάλον ἄνδρα,
πάλι θ' ἀκούσω καθέμιαν Βουλευτικὴν γαλιάνδρα,
πάλι θ' ἀκούσω σχέδια τοῦ μπάμπου μου τοῦ ψεύτη,
πάλι γιὰ δρόμο δυνατό θὰ ξαναπάρω νέφτι,
πάλι με τριαντάφυλλα θὰ 'δῶ τὸν Κορδονᾶ,
πάλι προβιβαζόμενος θ' ἀπλώνω τραχανᾶ,
πάλι με ξύλινο σπαθὶ τὸν πόλεμο θὰ παίξω...

Π. — Πάλι κι' ἐγὼ, βρὲ Φασουλῆ, καλάϊς θὰ σοῦ τῆς βρεῖ...

Τόμος λαμπρὸς παρομιῶν τοῦ Νίκου τοῦ Πολίτου,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Καθηγητοῦ ἐγκρίτου,
τιμαλφεστάτων θησαυρῶν κειμηλίων αἰώνων,
ἐγκλείον ἀμετρον σπουδῆν καὶ μόχθον πολυχρόνιον,
βιβλίον με φιλόσοφον καὶ φρίσσουσαν ψυχὴν
διαπρεπὴ μὰς λόγιον τιμῶν κατ' ἐξοχὴν.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντάτριά, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.